

מאורות אל העבר

ה שבט תשח | 15/01/1948

הלווית הל"ה-מאת לא ידוע - Gush Etzion
[1]memorial site], ÷ ויקפדיה נחלת הכלל

מחלקת ההר (הל"ה)

"הנה מוטלות גופותינו, שורה ארוכה ארוכה...תכירנו מיד, זו "מחלקת ההר" האילמת.

אז נפרח. עת תידם בהרים זעקת ירייה אחרונה". שירו של חיים גורי, כמו טקסי הזיכרון וההנצחה, שמות הרחובות, היישוב נתיב הל"ה (שניצב בנתיב הליכתם), והמסע השנתי שבו משתתפים אלפי בני נוער מדי שנה, הפכו את סיפור הל"ה לאחד הסיפורים המכוננים בתולדות תקומת ישראל. מחלקת הלוחמים שיצאה מירושלים בה' בשבט תש"ח (15.1.1948) בדרכה להושיט עזרה לגוש עציון הנצור, פסעה בהרים באזור בית שמש, ונלכדה למרגלות הגוש באזור הכפר צוריף. מאות רבות של לוחמים ערביים הקיפו את המחלקה הנצורה. אנשיה, בראשות דני מס, לחמו עד האחרון שבהם בגבעת הקרב, והמשיכו להשליך אבנים על תוקפיהם גם בשעה שאזלה תחמושתם. בשל התעללות הערבים בגוויות, זוהו החללים בטקס מיוחד וקבלי על פי "גורל הגר"א". שאלות רבות נשאלו במהלך השנים על תוואי המסע, על מטרתו ועל סוגיית טוהר הנשק שבה אולי נתקלו הלוחמים בשעה שזיהו אזרחים ערביים שאצו לדווח על מיקומם. על הגבורה ועל מיתוס הגבורה שהונחל לדורות, אין חולק.